

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lutego 2019 r. złożonym pierwotnie do (...) w P., (...) spółka komandytowa w G. wniosła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 1200 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 17 lipca 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 174,47 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazała, iż na podstawie zlecenia transportowego przyjęła do wykonania umowę transportu, w której wysokość frachtu została określona na kwotę 1200 euro netto. Powódka wykonała zlecenie po czym wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT na kwotę 1476 euro brutto. Pozwana po doręczeniu faktury VAT uiściła jedynie kwotę podatku VAT. Mimo skierowanego wezwania do zapłaty, pozwana nie uregulowała pozostałej należności na rzecz powódki.

Nakazem zapłaty z dnia 11 kwietnia 2019 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, X Wydziale Gospodarczym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, podnosząc zarzut niewłaściwości miejscowej, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podniosła nadto zarzut nienależytego wykonania zlecenia transportowego, poniesienia szkody, a także zarzut potrącenia wierzytelności wobec czego roszczenie zostało zaspokojone. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, iż strony łączyło zlecenie transportowe, którego termin został określony mianem „fix” tj. bezwzględny i nieprzekraczalny. Pojazd powódki podstawił się na załadunek 2 dni po terminie, zaś na rozładunek 3 dni po terminie, przy czym transport objęty zleceniem był transportem otwierającym znaczny projekt kontrahenta pozwanej.

Wobec działań powódki, kontrahent pozwanej zmuszony był wynająć pojazd zastępczy za kwotę 2500 euro obciążając różnicą kwot (1200 euro) pozwaną. Następnie pozwana obciążyła powódkę karą umową w wysokości 1200 euro, którą potrąciła z wierzytelnością powódki, pokrywając pozostałą kwotę 276 euro tytułem podatku VAT.

Postanowieniem z dnia 21 października 2019 r. przekazano sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 22 maja 2018 r. (...) spółka komandytowa w G. przyjęła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. do wykonania zlecenie transportowe (...)

Przedmiotem zlecenia był transport 24 ton ładunku na paletach na trasie O. (...) - S. F. (...) Załadunek nastąpić miał dnia 23 maja 2018 r w godzinach 8:00-15:00, zaś rozładunek dnia 25 maja 2018 r. w godzinach 8:00-12:00. Termin załadunku i rozładunku określono mianem „fix”, czyli nieprzekraczalnym/bezwzględny, z uwagi na „otwierający” charakter transportu objętego ww. zleceniem dla kontrahenta pozwanej.

W treści zlecenia strony ustaliły stawkę frachtu na kwotę 1200 euro powiększoną o należy podatek VAT, z terminem płatności wynoszącym 45 dni. W treści zlecenia strony zawarły również postanowienia dotyczące kar umownych, na mocy których, kara umowna stanowiła wysokość frachtu w przypadku: nieprawidłowego wykonania zlecenia, niepodstawienia środka transportu w wyznaczonym terminie.

Dowód:

- zlecenie transportowe z dnia 22 maja 2018 r. k 39;

- zeznania świadka Ł. D. k. 96;
- zeznania świadka J. F. k. 96-97;

Powódka przystąpiła do realizacji zlecenia, ale go nie wykonała, ponieważ dotarła na miejsce załadunku z opóźnieniem. To spowodowało, że zleceniodawca był zmuszony do zorganizowania transportu zastępczego. Samochód powódki jako że dotarł z opóźnieniem na miejsce załadunku został załadowany, ale kolejną partią produktów, tj. już poza otrzymanym zleceniem transportowym. Ten inny załadunek nastąpił dnia 25 maja 2018 r., zaś rozładunek nastąpił dnia 28 maja 2018 r.

Dowód:

- zlecenie transportowe z dnia 22 maja 2018 r. k 7;
- list CMR k. 9;
- zeznania świadka Ł. D. k. 96;
- zeznania świadka J. F. k. 96-97;

Dnia 30 maja 2018 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1476 euro brutto (1200 euro netto), z terminem płatności do dnia 14 lipca 2018 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 8;

Dnia 5 czerwca 2018 r. kontrahent pozwanej - (...) w K., obciążył pozwaną karą umową w kwocie 1200 euro w związku niepodjęciem ładunku w terminie określonym na dzień 23 maja 2018 r., wobec czego koniecznym okazało się zorganizowanie zastępczego transportu, obciążając pozwaną różnicą pomiędzy kwotą ustalonego w zleceniu przyjętym przez pozwaną frachtu w kwocie 1300 euro a kosztem transportu zastępczego w kwocie 2500 euro tj. kwotą 1200 euro, którą kontrahent potrącił z wynagrodzeniem należnym pozwanej.

Dowód:

- zlecenie transportowe z dnia 24 maja 2018 r. k. 43, 88;
- list CMR z dnia 24 maja 2018 r. k. 94;
- nota obciążeniowa nr (...) z dnia 5 czerwca 2018 r. k. 42, 86-87;
- wiadomość e-mail z dnia 5 czerwca 2018 r. k. 44, 89;
- zeznania świadka J. F. k. 96-97;

Dnia 5 czerwca 2018 r. pozwana obciążyła powódkę kwotą 5151,72 zł stanowiącą równowartość kwoty 1200 euro za niewykonanie usługi zgodnie ze zleceniem nr(...), z terminem płatności do dnia 31 lipca 2018 r.

Dowód:

- nota obciążeniowa nr 2018/06/05/1 k. 45;
- dowód nadania k. 46;

Dnia 8 czerwca 2018 r. pozwana złożyła powódce reklamację, wnosząc o udzielenie wyjaśnień.

Dowód:

- pismo z dnia 8 czerwca 2018 r. k. 40;

- dowód nadania k. 41;

Dnia 25 czerwca 2018 r. pozwana wystawiła na rzecz kontrahenta - (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1300 euro tytułem wykonanego zlecenia transportowego.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 49;

Przelewem z dnia 27 lipca 2018 r. kontrahent pozwanej uiszczył na jej rzecz kwotę 100 euro tytułem faktury VAT nr (...) po potrąceniu wierzytelności tytułem noty obciążeniowej nr (...).

Dowód:

- potwierdzenie przelewu dnia 27 lipca 2018 r. k. 50;

Dnia 30 lipca 2018 r. pozwana oświadczyła o potrąceniu wierzytelności pozwanej z wierzytelnością powódki do kwoty 276 euro, w związku z obciążeniem pozwanej karą umową przez kontrahenta pozwanej kwotą 1200 euro z kwotą wynikającą z wystawioną przez powódkę faktury VAT.

Dowód:

- potrącenie nr (...) k. 48;

- dowód nadania k. 48;

Pismem z dnia 3 października 2018 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1200 euro w terminie 3 dni.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 3 października 2018 r. k. 10;

- dowód nadania i doręczenia k. 11;

- wydruk rekompensaty k. 12;

Pismem z dnia 4 października 2018 r. powódka świadczyła, iż nie wyraża zgody na dokonane przez pozwaną potrącenie, odsyłając potrącenie z dnia 30 lipca 2018 r.

Dowód:

- pismo z dnia 4 października 2018 r. k. 71;

- dowód nadania i doręczenia k. 72;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa przewozu z dnia 22 maja 2018 r. nr 2018.05.22.25.MN na trasie O. ((...))- S. F. ((...)) z określonym terminem załadunku i rozładunku jako tzw. „fix” czyli termin sztywny

Zasady zawierania umów przewozu oraz obowiązki i uprawnienia stron reguluje konwencja z dnia 19 maja 1956r o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) – Dz. U. z 1962 Nr 49 poz.238, a dopiero w dalszej kolejności ustawa z dnia 15 listopada 1984r – Prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2000 Nr 50 poz. 601 ze zm.), a także Kodeks cywilny. Zgodnie z umową przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy (art. 774 k.c.).

W sprawie niespornym było, iż powódka wykonała na rzecz pozwanej usługę przewozu za co wystawiła fakturę VAT. Spór dotyczył jakości wykonanej przez powódkę usługi a w konsekwencji zasadności obciążenia powódki karą umowną i dokonanego przez pozwaną potrącenia, co zakwestionowała powódka domagając się zapłaty całego wynagrodzenia powiększonego o koszt rekompensaty dochodzenia należności stanowiący równowartość 40 euro.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci przedłożonych dokumentów oraz zeznań świadków, załadunek towaru nastąpić miał dnia 23 maja 2018 r, zaś rozładunek dnia 25 maja 2018 r. Tymczasem jak zeznali świadkowie oraz co zostało wskazane w liście CMR, załadunek który był wykonany finalnie dotyczył kolejnej partii produktów, zatem nie był on objęty zleceniem i nastąpił 25 maja 2018 r. a rozładunek 28 maja 2018 r. To wynika z zeznań J. F., która w ocenie Sądu miała najszersza wiedza w zakresie szczegółów realizacji tego zlecenia. Ł. D. co prawda mówił o opóźnieniu, ale J. F. wskazał, że transport ten był kolejnym w całym łańcuchu dostaw od tego konkretnego producenta w Niemczech do fabryki we Francji, produktów jednorodnych jakościowo, tak że te transporty w zakresie załadowanego asortymentu praktycznie się nie różniły. K. było ich terminowe wykonywanie ze względu na konieczność utrzymania produkcji. Temu służyło określanie transportu jako (...) co w nomenklaturze transportowej oznacz pilny transport, bez możliwości zmiany terminu. Z zeznań świadków wynika, że znaczenie terminu (...) jest w branży transportowej powszechnie znane.

Z powodu opóźnienia kontrahent pozwanej obciążył pozwaną karą umowną w wysokości różnicy pomiędzy wysokością frachtu zastępczego środka transportu a wysokością frachtu umówionego przez pozwaną z jej kontrahentem.

Między stronami postępowania wysokość frachtu została umówiona na kwotę 1200 euro netto + podatek VAT, łącznie 1476 euro brutto. Wysokość frachtu umówiona przez pozwaną z jej kontrahentem wynosiła 1300 euro, tymczasem wysokość frachtu zastępczego środka transportu zorganizowanego przez kontrahenta pozwanej wynosiła 2500 euro. Jak wnika z przedłożonych dokumentów, kontrahent pozwanej obciążył pozwaną kwotą 1200 euro, dokonując potrącenia tej kwoty z wierzytelnością pozwanej w wysokości 1300 euro, wypłacając pozwanej pozostałą kwotę 100 euro.

Powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT na kwotę 1476 euro brutto.

Z tytułu nienależytego wykonania umowy transportu, w szczególności wobec niedochowania terminów załadunku i rozładunku pozwana obciążyła powódkę kwotą frachtu w wysokości 1200 euro, dokonując w ocenie Sądu skutecznego potrącenia wierzytelności, zwłaszcza, że pozwana uiszcza na rzecz powódki pozostała kwotę tytułem należnego podatku VAT- 276 euro.

Zgodnie z art. 23 ust 5 CMR w razie opóźnienie dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikła stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego. Natomiast zgodnie z art. 30 ust. 3 (...) opóźnienie dostawy może stanowić podstawę do odszkodowania tylko wówczas, gdy zastrzeżenie zostało skierowane na piśmie w terminie 21 dni od dnia postawienia towaru do dyspozycji odbiorcy.

Żadne z postanowień CMR nie reguluje kwestii osoby uprawnionej do żądania od przewoźnika zwrotu kosztów, o których mowa w art. 23 ust. 4 CMR. Wobec braku regulacji konwencyjnej konieczne jest sięgnięcie do właściwych przepisów prawa wewnętrznego. Jeżeli prawem właściwym jest prawo polskie, zastosowanie znajduje ustawa- Prawo przewozowe, co wynika wprost z przepisu art. 1 ust. 3, z godnie z którym przepisy tej ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Stąd też należy przyjąć, że osobą uprawnioną

do żądania od przewoźnika zwrotu kosztów, o których mowa w art. 23 ust. 4 CMR, jest nadawca lub odbiorca towaru, w zależności od tego, który z nich je poniósł, co wynika z przepisu art. 5 ust. 3 pkt 2 lit. a pr. przew.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu zarzuty pozwanej zasługują na uwzględnienie. Pozwanej przysługiwało uprawnienie do obciążenia powódki karą umowną z tytułu niewykonania zlecenia transportowego w określonym terminie.

Zgodnie z art. 30 pkt 3 Konwencji CMR opóźnienie dostawy może stanowić podstawę do odszkodowania tylko wówczas, gdy zastrzeżenie zostało skierowane na piśmie w terminie 21 dni od dnia postawienia towaru do dyspozycji odbiorcy. Natomiast zgodnie z art. 23 pkt 5 ww. Konwencji, w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikła stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego.

Pozwana wykazała w tym zakresie powstanie szkody poprzez rozliczenie wierzytelności przysługującej pozwanej w stosunku do jej kontrahenta poprzez potrącenie otrzymując z tytułu wykonanego zlecenia jedynie 100 euro zamiast 1300 euro. Jak również w ocenie Sądu pozwana dokonała skutecznego zarzutu potrącenia. Po pierwsze pozwana w przepisany 21 dniowy terminie złożyła powódce reklamację, po drugie pozwana wykazała wysokość szkody i po trzecie obciążyła powódkę karą umową w wysokości nieprzekraczającej wysokości frachtu zgodnie z postanowieniami zlecenia łączącego strony.

Mając powyższe na uwadze, wobec podniesienia przez pozwaną skutecznego zarzutu potrącenia oraz wykazania powstania szkody w majątku pozwanej, powództwo podlegało oddaleniu w całości o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Powódka przegrała proces w całości, o czym mowa powyżej, w związku z czym powódka zobowiązana jest do zwrotu pozwanej wszystkich celowych kosztów procesu zgodnie z art. 98 k.p.c.. Na koszty procesu po stronie pozwanej składa się kwota 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłata skarbową w kwocie 17 złotych. Wynagrodzenie pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z treścią § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804) w wersji obowiązującej na dzień wniesienia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)